

Τα Κόμματα της Αντιπολίτευσης

Η προσπάθεια που καταβάλλει η Κυβέρνηση για τον εκσυγχρονισμό της χώρας συναντά, όπως είναι φυσικό, αντιστάσεις κυρίως από εκείνες τις κοινωνικές κατηγορίες που θεωρούν ότι πλήττονται ακριβώς γιατί στο παρελθόν, για πολλές δεκαετίες λειτουργούσαν στο πλαίσιο ενός ιδιότυπου κρατικού προστατευτισμού με τη μορφή των επιδοτήσεων - και επιχορηγήσεων. Ταυτόχρονα, υπάρχουν και κοινωνικές κατηγορίες εργαζομένων οι οποίες κινητοποιούνται κυρίως από τις αυξημένες προσδοκίες που δημιούργησε η εκλογική νίκη του ΠΑΣΟΚ στις 22 Σεπτεμβρίου. Κινούνται από τις προσδοκίες που γεννά η βελτίωση της οικονομικής κατάστασης της χώρας. Με αυτές τις κατηγορίες των εργαζομένων όχι μόνο δεν νοιώθουμε αντιπαλοί αλλά θεωρούμε ότι είναι συνδημιουργοί του μέλλοντος της χώρας.

Οι προσωρινές μας συγκρούσεις έχουν μεταβατικό χαρακτήρα και αποτελούν στην ουσία μία μορφή ιδιότυπου κοινωνικού διαλόγου. Ενός διαλόγου που το ΠΑΣΟΚ παρακολουθεί με προσοχή και επιχειρήματα και δεν υποκλίνεται σε ότι αρνητικό αφήσε το χτες, γιατί το ΠΑΣΟΚ δεν θα μεταβληθεί στον ευκαιριακό διαχειριστή της οπισθοδρόμησης της χώρας αλλά την προωθητική δύναμη για το 2.000. Η μεγάλη μας διαφορά είναι ότι εμείς, ως Κυβέρνηση, έχουμε την υποχρέωση να υλοποιήσουμε το όραμα της σύγχρονης και δίκαιης Ελλάδας. Δεν μπορούμε να υποκλιθούμε στις πιέσεις των κοντοπρόθεσμων συντεχνιακών αιτημάτων χωρίς όριο και αίσθημα δικαίου.

Τα κόμματα της αντιπολίτευσης αδυνατούν να κατανοήσουν αυτή τη διαδικασία. Αδυνατούν να παρακολουθήσουν τις επώδυνες διαδικασίες της γέννησης του καινούργιου. Συντάσσονται στη σιγουριά της καταγγελίας και της συντηρητικής πολιτικής. Αφού δεν μπορούν να οδηγήσουν τη χώρα στο μέλλον, ανέλαβαν να διαχειριστούν το παρελθόν.

Ειδικά η ΝΔ και ο ΣΥΝ αλλάζουν μορφή με δραματική ταχύτητα. Μία ταχύτητα που δεν είναι σε θέση ούτε οι ίδιοι να την παρακολουθήσουν.

- Η ΝΔ διαπερνάται όχι μόνο από την κρίση της ηγεσίας, αλλά ταυτόχρονα

και κυρίως από κρίση φυσιογνωμίας. Οι πολιτικές της αξίες όπως η Δεξιά ή ο Νεοφιλελευθερισμός απορρίπτονται από τη μεγάλη πλειοψηφία της κοινωνίας (σε ποσοστά πάνω από το 50%) και η προσπάθειά της να υιοθετήσει ακραίες μορφές κινητοποιήσεων όπως οι καταλήψεις όχι μόνο δεν της προσφέρει νέα κοινωνικά ερεθίσματα αλλά αντίθετα την αποκόπτει και από εκείνα στα οποία είχε παραδοσιακά ιδιαίτερη πρόσβαση.

- Ο ΣΥΝ κινείται ταχύτατα προς την κατεύθυνση των ΚΚΕ. Εγκαταλείπει, χωρίς να το ομολογεί ευθέως, την Ευρωπαϊκή προοπτική της χώρας και αρνείται την πολιτική της συνεργασίας, προσδοκώντας σε αμφίβολα εκλογικά οφέλη. Ετσι αποκόπτεται από τα πιο ζωντανά και σκεπτόμενα τμήματα της Αριστεράς, για να βρεθεί αύριο με αμφίβολη πολιτική φυσιογνωμία σε ένα αγώνα δρόμου πολιτικής επιβίωσης δίπλα στο ΚΚΕ.

*μιας συνοχικής και ατασθαλιάς άρνησης.
Η ταπεινά
υπάρχει της
κοινωνικής*
- Το ΔΗΚΚΙ βρίσκεται σε πλήρη πολιτική και ιδεολογική σύγχυση. Οι δεξιές απόψεις και πρακτικές ελλοχεύουν στο εσωτερικό του.
- Τέλος το ΚΚΕ αντιμετωπίζοντας το κίνδυνο του πολιτικού αφανισμού, τον κίνδυνο να μην αποτελεί πλέον τον μοναδικό εκπρόσωπο του αντιευρωπαϊσμού και της απομόνωσης της χώρας, επιχειρεί "έξοδο" στα κινήματα. Τα κινήματα των εργαζομένων όμως δεν προσδοκούν το μέλλον τους στο "παράδεισο" του ΚΚΕ. Προσδοκούν το μέλλον τους σε μία ενωμένη Ευρώπη των λαών και του πολιτισμού.
- Γι αυτό το λόγο θεωρούν ότι ο βασικός πολιτικός τους συνομιλητής είναι το ΠΑΣΟΚ και όχι τα "διαγκωνιζόμενα" κομμάτια της αντιπολίτευσης. Ακριβώς αυτό το ρόλο διεκδικεί το ΠΑΣΟΚ. Το ρόλο του συνομιλητή και συνδιαμορφωτή της προοπτικής της χώρας, μαζί με την κοινωνία. Το ΠΑΣΟΚ εκφράζει τις αξίες της Αριστεράς με το σύγχρονο πολιτικό τους περιεχόμενο. Μιας Αριστεράς που θέλει την Ανάπτυξη της χώρας, τον εκσυγχρονισμό της παραγωγικής της βάσης και τη θεμελίωση ενός κοινωνικού κράτους, στα οποία οι προτεραιότητες δεν θα υπαγορεύονται.

από τις πιέσεις των ισχυρών κοινωνικών ομάδων, αλλά από τις πραγματικές ανάγκες των ασθενέστερων. Η κοινωνία προσβλέπει σε εμάς να οδηγήσουμε τη χώρα με αποφασιστικότητα και σχέδιο στο χώρο της ασφαλείας της δημιουργίας στην Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση.

Η βαθμιαία τάση πολιτικής και ιδεολογικής ομογενοποίησης των κομμάτων της αντιπολίτευσης καθιστά αμφίβολο το πολιτικό τους μέλλον. Δεν έχουν στρατηγική για τη χώρα, δεν έχουν όραμα, ούτε μπορούν να προτείνουν άλλες πολιτικές για τη διακυβέρνηση της χώρας.

Το ΠΑΣΟΚ δεν επεδίωξε τη μονοπώληση της προοπτικής της χώρας. Επιδιώκει τις πολιτικές συμμαχίες και την ευρύτερη συναίνεση. Δεν είναι όμως διατεθειμένο να εγκαταλείψει ό,τι πιο ζωντανό, ό,τι πιο ελπιδοφόρο, τις δυνάμεις της εργασίας και δημιουργίας χωρίς πολιτική προοπτική χωρίς διεξοδο. Οσοι επιδιώκουν τη σύγκρουση θα μας βρουν μπροστά τους έτοιμους και αποφασισμένους.

Μια νέα σελίδα ανοίξε για τη χώρα και θα την κρατήσουμε ανοιχτή με όλες τις δυνάμεις μας.
Με κάθε θυσία.